

juni 1978 er optaget som medlemsorganisation i Akademikernes Centralorganisation.

Til nr. 2

Efter arbejdsløshedslovens § 4, stk. 3, udpeger boligministeriet, finansministeriet, handelsministeriet, ministeriet for offentlige arbejder, socialministeriet og arbejdsdirektoratet hver 1 repræsentant som tilforordnet landsarbejdsnævnet.

Den foreslåede ændrede affattelse indebærer, at finansministeriets og arbejdsdirektoratets nuværende repræsentation i landsarbejdsnævnet fastholdes, medens de øvrige i loven opførte ministerier, der i dag er berettiget til at udpege tilforordnede, udgår af loven. Ud fra et ønske om en bedre kommunikation med arbejdsdepartementet er det endvidere fundet naturligt, at også arbejdsministeriet er fast repræsenteret i landsarbejdsnævnet. Herudover åbnes der adgang for landsarbejdsnævnet til at tilkalde særligt sagkyndige.

Baggrunden for forslaget er, at den nugældende bestemmelse om kredsen af tilfornede har vist sig ikke at være tilstrækkelig fleksibel til at sikre den nødvendige alsidighed i nævnets drøftelser.

Spørgsmålet om tilvejebringelse af større fleksibilitet i sammensætningen har været drøftet i landsarbejdsnævnet. Der har herunder været peget på det ønskelige i at styrke landsarbejdsnævnet gennem en udvidelse af antallet af tilfornede, samtidig med at man har været opmærksom på, at en for stor deltagerkreds ville kunne forringe effektiviteten af nævnets arbejde.

Problemet i forbindelse med spørgsmålet om opnåelse af større fleksibilitet med hensyn til kredsen af tilfornede er foreslået løst ved bestemmelsen om, at der kan tilkaldes særligt sagkyndige til at deltage i drøftelserne, når der på nævnets dagsorden er optaget spørgsmål, der gør sådannes tilstedeværelse ønskelig. Der er herved bl. a. peget på det hensigtsmæssige i mere direkte at kunne inddrage direktoratet for arbejdsmarkedsuddannelserne under hensyn til, at tilrettelæggelsen af arbejdsmarkedsuddannelserne umiddelbart indgår som et instrument i den samlede arbejdsmarkedspolitik.

Til belysning af bestemmelsens betydning kan der endvidere peges på, at det kan være hensigtsmæssigt at indbyde en repræsentant for undervisningsministeriet, f. eks. når der er tale om behandling af spørgsmål om arbejdsformidlingens erhvervsvejledning og foranstaltninger for unge arbejdsledige, ligesom bestemmelsen forudsættes benyttet i forhold til de ministerier, hvis repræsen-

tation i dag er fastsat direkte i loven. Der kan også opstå behov for at indkalde sagkyndige for andre områder, således f. eks. for energiministeriet til behandling af arbejdskraftspørgsmål i forbindelse med udbygning af energiforsyningen.

Til nr. 3

Det foreslås tydeliggjort i loven, at arbejdsformidlingskontoret, når der er tale om *anvisning*, skal give underretning til såvel vedkommende arbejdsløshedskasse som til arbejdsdirektoratet om den i § 20 a, stk. 1, omhandlede meddelelse fra arbejdsgiveren.

Er der tale om *henvisning* til samtale, skal arbejdsformidlingskontoret kun underrette vedkommende arbejdsløshedskasse om arbejdsgiverens meddelelse efter § 20 a, stk. 1, men ikke arbejdsdirektoratet. Denne begrænsning i underretningspligten ved henvisning til samtale skyldes, at kassen for at kunne afgøre, om medlemmet fortsat har den nødvendige tilknytning til arbejdsmarkedet, må have kendskab til resultaterne af en henvisning. Arbejdsdirektoratet har derimod ingen særlig interesse i at blive underrettet om arbejdsgivernes tilbagemeldinger, idet et negativt udfald af en henvisning ikke medfører vægringskonsekvenser, og derfor ikke giver direktoratet anledning til sager om dagpengeret.

Til nr. 4

§ 22, stk. 1, indeholder en bestemmelse om arbejdsformidlingens tavshedspligt vedrørende oplysninger om arbejdssøgende.

Bestemmelsen opfattes af arbejdsmarkedsmyndighederne som et udtryk for, at alle – såvel arbejdssøgende som arbejdsgivere – trygt skal kunne kontakte arbejdsformidlingen, således at der ikke skal kunne rejses tvivl om arbejdsformidlingens funktion som et neutralt serviceorgan på arbejdsmarkedet. I overensstemmelse hermed har arbejdsdirektoratet gennem mange år haft den praksis, at § 22, stk. 1, også omfatter oplysninger om arbejdsgivere, selv om beskyttelsen af disse ikke er kommet til udtryk i lovbestemmelsen.

Den ændrede formulering har til formål at lovfæste hidtidig praksis på området.

Til nr. 5

I § 23 er fastsat en særlig bestemmelse om anvisning af arbejdskraft under arbejdskonflikter. Når en faglig organisation skriftligt har sendt et arbejdsformidlingskontor fyldestgørende oplysning om, at en virksomhed er omfattet af strejke eller